

Хіба у такому віці кохають?

Тамара Шевченко

— Надю! Поглянь, чи підходить ця краватка до моєї сорочки? – просив Ігор дружину, яка ще поралася на кухні.

— Та що ти, краще вже сіру одягни, вона має такий відтінок, як твій костюм.

— Не чекай мене ввечері, бо сьогодні прийматимемо новий будинок, потім корпоративна вечірка. Повернися пізно.

— Не хвилюйся, у мене сьогодні нарада, то теж буду невчасно.

До таких розмов їм не звикати, але сьогоднішня особлива для обох... Він уперше у житті зважився на те, чого не знав, не розумів і не міг навіть уявити раніше. Якась невідома сила штовхала його до незнайомої жінки: щирої, відвертої, доброї, із якою у нього, здавалося, стільки спільного...

Ігор і Надія завжди довіряли один одному. А як інакше? Двадцять сім років разом, двох дітей одружили, старша вже й онукою нагородила. Але вони ще молоді, тільки п'ятдесят відсвяткували. Ще з дитинства були разом: гралися в одному дворі, ходили до одного класу, вчилися в одному інституті, тільки на різних факультетах. Одружилися на останньому курсі, працювали, виховували дітей. Коли діти закінчили школу, то хата стала неначе пустелею...

Він – солідний діловий чоловік, завжди охайний і доглянутий. Вона – сучасна жінка, добра господиня з гарним смаком та теплою привітною усмішкою. Усі їм заздрили, але подружжя не зважало ні на кого, бо думали лише про дітей і сімейний затишок. Здавалося, життя тільки починається. Спочатку були маленькі діти, які не давали спокою ні вдень, ні вночі. Підросли – то вже було зовсім не до особистого життя: у невеличкій двокімнатній квартирі з тонкими стінами батьки боялися навіть поворухнутися у своїй кімнаті, бо діти усе розуміли.

А зараз? Зараз вони лише удвох. Як раніше чекали таких хвилин, щоб у квартирі залишитися самим! Тепер — вільні! Вільні? Вільні... Здавалося б, насолоджуйся життям, живи, кохай, як не мав часу раніше. Але... Коли вони в останній раз? Ні, Ігор уже не пам'ятає. Не правда, що у нього зник інтерес до жінок, він ще живий, погляде на красунь, але завжди залишається вірним своїй Надії. У чому ж справа? Чи любить він її? Звичайно, любить, як жінку, з якою 27 років прожили пліч-о-пліч, була коханкою, подругою, хорошою господинею, яка щоранку готувала сніданок, слухала про справи

на роботі, давала поради, прасувала сорочки, народила йому гарних і розумних діток, їздила з ним у відпустки. Так, він її кохає, та чомусь увечері дивиться телевізор, поки дружина сама не засне у ліжку, а Надя, коли чоловік вимикає телевізор, робить вигляд, що вже заснула. Що сталося? Як могло дійти до такого? Обом ще сняться еротичні сни, але потяг один до одного десь зник.

Надія працювала адміністратором туристичної фірми, часто спілкувалася з гарними чоловіками, та для неї Ігор був єдиним. Тільки останні роки, коли діти покинули батьківське гніздо, не могла пригадати моменту, як почалося оте "не хочу" в її естві. Це так жахливо...

Місяць тому на роботі її думки не покидали слова "кохання - зрілість". Вона набрала їх у пошуковій системі і відразу натрапила на форум, де обговорювалося питання: "чи можливе кохання без у зрілому віці?". Надія була вражена відвертістю тих, хто писав про свої почуття, розповідав про себе так відкрито. Найбільше їй сподобалися дописи чоловіка з дивним іменем Ядан:

— Іноді мені здається, що дружина не кохає мене, бо каже, що зморена і хоче спати, що болить голова, що рано вставати...

Нічого нового, Надія так її розуміє. Не втрималася, зареєструвалася на форумі, і ось вони вже удвох ведуть діалог.

— Припустимо, що твоя дружина каже правду, але чи зможеш пригадати, коли останній раз цілував її, як повертався з роботи, коли дарував їй квіти, не враховуючи свята, коли ви разом готували вечерю?

— Послухай, хто ти така, щоб мене вчити? Хто тобі надав право ставити такі запитання? — А ти хіба для себе пишеш?

— Але й не лише для тебе! — Добре, тоді й не читатиму!

Наступного дня вони знову на форумі: — Тобі чоловік теж давно не дарував квітів? —

— Ласкаві слова теж вже давно не чула?

— Та чого ти причепився? Не пам'ятаю, коли останній раз він дарував квіти. Був час, що я уникала ласкавих слів, бо діти поруч, а в сусідній кімнаті чути усе...

— Кажеш, що чоловік винен...

— А хто ж? Він прийде з роботи і на диван, а мені треба поратися в хаті, дітей приспати. Коли прийду до ліжка, то вже не до того. Які там ніжності? Хоча так хотілося романтики...

— Чоловік тобі зраджував?

— Тебе це не обходить.

— Хіба ти не хочеш поговорити про це?

— А ти зраджував своїй дружині?

— Я не відповідатиму не це запитання, бо якщо скажу "Ні", то ти не повіриш, а якщо скажу "Так", то послідує відповідь: "Усі ви такі"

— Який ти передбачливий.

— Ти йому зраджувала?

— Він у мене був першим і єдиним чоловіком.

Наступного дня знову "випадкова" зустріч на форумі: питання-відповіді, роздуми, поради.

— Дякую за відвертість. Знаєш, мені дуже цікаво з тобою спілкуватися. Може, зустрінемося і допоможемо один одному розібратися у самих собі.

— Не знаю, я боюся.

— Чого ти боїшся? Ми підемо в людне місце, хоча б у кав'ярню.

Надія розуміла, що зустріч із невідомим і таким відвертим чоловіком ні до чого хорошого не доведе, але внутрішній голос підказував їй написати: "Так". Вони домовилися зустрітись у невеличкій кав'ярні на другому кінці великого міста, де їх ніхто не знав. Надія заходила туди, коли їздила в лікарню відвідувати свою подругу. Тому вирішили після роботи замовити по телефону місце у найглибшому куточку, щоб поговорити спокійно. Номер столика, який обрав її співрозмовник, був символічним. Номер двадцять сім, як двадцять сім років подружнього життя. Невже це кінець ?

Після роботи вона ніяк не наважувалася вийти з кабінету, серце щеміло, виривалось із грудей від страху та емоцій. Надія почала пригадувати найкращі моменти, які вони

прожили з чоловіком, а їх було так багато! Чи варто їхати на ту зустріч? Внутрішній голос наполегливо штовхав до маршрутки, яка їхала у потрібному напрямку...

Машина зупинилася навпроти кав'ярні, з неї вийшла гарна жінка середніх літ, яка була чимось схвильована, вона підправила зачіску легенькими дотиками пальців і рішуче відкрила двері...

Офіціант показав замовлений столик, за яким Надія побачила ... свого чоловіка. Не можна описати все те, що відчували двоє у цю хвилину. Вона кинулася в обійми Ігоря, а той схопив її на руки і почав кружляти під спокійну мелодію, яка грала у приміщенні.

— Мабуть, коханці, — прошепотіла юна дівчина за сусіднім столиком своєму нареченому.

— По чому це видно?

— Бо в такому віці не кохають...

А вони кохали, не зважаючи ні на кого і ні на що, бо всі проблеми вирішили ще на тому форумі. Їм знову було вісімнадцять, і вони щойно "відкрили" один одного.